

opusdei.org

«Déu està en cada pacient i no el puc deixar d'atendre»

Entrevista a Louise Lalou, metgessa de l'hospital públic de Kinshasa, publicada a Catalunya Cristiana el passat 10 d'abril.

16/04/2008

Harambee vol dir en suahili «tots junts». Aquesta expressió dóna nom a un projecte internacional d'ajuda, solidaritat i cooperació amb Àfrica que va néixer a Roma

el 6 d'octubre del 2002, amb la canonització de Josepmaria Escrivà de Balaguer. Harambee convida a contemplar Àfrica amb una altra mirada i a creure en les possibilitats del continent negre. Louise Lalou, metgessa de l'hospital públic de Kinshasa (R. D. Congo), col·laboradora de Harambee, representa aquesta Àfrica que creu en ella mateixa i que treballa pel seu futur ja des del present.

—Dona, universitària, metgessa... quant ha lluitat per arribar on és?

Moltíssim. Estudiar a l'Àfrica costa molt, sobretot que estudiï una nena, almenys a la meva època, on l'emancipació de la dona era una cosa impossible. Com a tot Àfrica, les nenes estaven destinades a casar-se, a tenir fills... jo he tingut molta sort. Primer amb els meus pares, perquè el meu pare era mestre i ja tenia un

nivell d'educació, i perquè durant la dictadura, els fills dels mestres teníem l'educació gratuïta. Des de petita, amb quatre o cinc anys, sempre em sorprenia veure un nen que patia, ferit, malalt, i em tocava el cor. Jo preguntava als meus pares: «Per què està així? Per què no el podem ajudar?» I el meu pare em deia: «Si el vols ajudar, has de continuar els estudis. Si no estudies medicina, no pots ajudar aquest nen.» I jo recordo que li deia que volia ser pediatra. El meu pare reia i m'encoratjava: «Has d'estudiar.»

—I va seguir el seu consell...

Així vaig començar a estudiar, però no s'entenia la meva opció. Ja a primària, les amigues de la meva mare deien: «Per què estudia aquesta nena si es casarà i tindrà fills? Deixa-la a casa i envia els nens a l'escola!» Però el meu pare volia que estudiés i com que el que compta és l'opinió de

l'home, la meva mare no podia dir-hi res. Jo em vaig aprofitar d'aquesta situació, vaig acabar primària i vaig començar secundària amb l'ajuda dels missioners. Ells em van ajudar perquè el meu pare no podia aconseguir ni mitjans ni diners per continuar pagant-me els estudis. Els missioners, concretament les religioses del Cor Immaculat de Maria, em van acceptar; els pares espiritans em van ajudar amb una beca d'estudis; un bisbe em va ajudar a sortir del poble on em vaig criar per fer el batxillerat en una altra ciutat. A Kinshasa vaig estudiar a la universitat per fer Medicina.

—Com se'n va sortir a la universitat?

Em va costar molt d'esforç, de feina i de sacrifici, i em vaig haver d'exercitar en la virtut de la humilitat. A Kinshasa vaig haver de treballar per a les meves amigues,

que tenien diners, i així em vaig pagar la universitat. Així comprava quaderns, bolígrafs, em posava la roba que ja no volien, cuinava per a elles i així podia menjar, venia pa... com que no tenia diners per comprar els apunts dels professors, els manllevava als meus companys i me'ls havia d'estudiar en poc temps per tornar-los-els de seguida... havia de fer esquemes... la força de la pregària m'ajudava a aprovar les assignatures. Gràcies a Déu, aprovava a la primera convocatòria. Vaig acabar la carrera amb excel·lent i vaig començar a treballar i a encoratjar les dones i a lluitar per elles.

—El futur d'Àfrica passa pel futur de les dones?

Sí. Lluitem perquè les dones africanes, les dones congolese, tinguin els seus drets, igualtat en la feina. Treballem per formar les

dones per anar més enllà del que està establert, que és casar-se i prou. Les encoratgem a continuar endavant. Amb les estadístiques de la democràcia, constatem que ha augmentat el percentatge de les noies que estudien a la universitat. Per això, jo em vaig espavilar per aconseguir una beca i estudiar fora d'Àfrica, sempre amb la idea de com fer més pel meu país. Cal veure què passa a fora perquè quan no has sortit mai et creus que la vida és només el que vius al teu voltant. Cal mirar enfora, altres cultures, altres països. Vaig buscar una beca per Internet i per això vaig venir a Espanya. Aquí m'ha agradat molt veure l'organització, el coratge i la valentia de la dona europea per treballar, per lluitar per mantenir la seva família. Quan vaig acabar la beca, em vaig matricular per fer un doctorat, sempre per mirar endavant. Així, quan torni al meu país podré aprofitar i aplicar tots els

coneixements que estic aprenent a Espanya. Tot això hauria estat impensable sense Déu i sense la força de la pregària.

—En quin sentit l’ha ajudat Déu?

Jo vinc d’una família protestant, molt religiosa, però jo sóc l’única catòlica de la família. Ja des de petita he viscut aquest ambient de pregària. El meu pare és pastor protestant i som una família que prega molt.

Personalment, vaig descobrir el catolicisme als 12-13 anys i em vaig convertir. És difícil expressar amb paraules el que la pregària fa en la meva vida, la devoció a la Mare de Déu... Sempre he vist la mà de Déu en la meva vida: les ganes i l’oportunitat d’estudiar, conèixer els missioners, el fet de sortir d’Àfrica, aprovar les assignatures... Sempre he sentit aquesta força interna que m’empeny. Aquesta força és Déu. Abans dels exàmens sempre deia

aquesta pregària que vaig compondre: «Mare meva, assisteix-me com has assistit el teu Fill des del naixement, el patiment, la mort a la creu, fins a la resurrecció.» Moltes vegades he experimentat aquesta força, protecció i ajuda. La pregària és l'arma més poderosa d'un cristià.

—Com va conèixer l'Opus Dei?

Vaig conèixer l'Opus Dei a la universitat, a través d'unes amigues que em van convidar a unes xerrades. Recordo que la primera xerrada era sobre la santificació i que tots havíem de ser sants. Aleshores jo vaig pensar que el ponent era un mentider: com podem ser sants nosaltres?, perquè jo tenia la idea que els sants eren els sacerdots, les monges, els bisbes... no tenia ni idea que qualsevol cristià pot ser sant. Després, parlant amb un sacerdot li vaig exposar els meus dubtes, perquè jo preguntava de tot!

Ell em parlava de la santificació de la feina, i jo, aleshores estudiava, pensava que fins que no treballés no em podria sacrificar! Però ell em va explicar que els meus estudis eren la meva feina i que havia de santificar els estudis. Una persona que aspira a la santedat no pot no aprovar les assignatures; no pot fer xuletes per copiar; ha d'organitzar un pla de vida. Això em va ajudar a programar la meva vida i a tenir temps per a tot: per pregar, per estudiar, per descansar... Em va ajudar molt a l'hora de posar en pràctica tot el que havia après, perquè al Congo un metge ha de ser capaç d'atendre totes les situacions, ja que moltes vegades ets l'únic metge del poble i has de fer de tot.

—La veritat és que a vostè se la veu feliç, sempre somriu.

Jo, amb tota la situació que he viscut, gairebé havia perdut l'alegria. Era

una nena que sempre estava trista, callada. Somriure era una cosa excepcional. Jo em volia santificar en la feina i pensava què podia oferir a Déu. I la primera cosa que se'm va ocórrer va ser somriure. Quan rebo un pacient la primera cosa que li ofereixo és el meu somriure, acollir-lo com si el conegués de tota la vida. Intento fer una medicina molt humana i atendre cada persona amb tot el cor, sent mare, filla, germana... procuro escoltar tothom, perquè hi ha molts malalts que no ho són i que només necessiten afecte. Així intento santificar-me en la feina. Jo atenc tothom que espera, encara que això representi estar una o tres hores més a la consulta, perquè Déu és en cada pacient i no el puc deixar d'atendre. Puc dir que amb el meu testimoni hi ha persones que s'han convertit i s'han fet catòliques. Han descobert una altra manera de veure els catòlics.

Ser metge no és només preocupar-se per la salut. A mi em preocupa si el meu pacient s'alimenta bé, si té mitjans de transport, si té educació, si té roba, llum, aigua... el metge mira totes les àrees de desenvolupament del país.

—Quina és la seva col·laboració amb Harambee?

Jo ja hi col·laborava abans de saber que era de l'Obra. Al Congo té el projecte a l'hospital de Monkole, a Kinshasa. Tenim un projecte enfocat a les dones. Gràcies a ell he anat de casa en casa, parlant amb les dones i descobrint una pobresa i una misèria que no imaginava. Unes dones que no havien sentit parlar del VIH, ni de la sida... és increïble! L'atenció es dirigeix als més pobres dels pobres. Ells, quan veuen els nostres centres tan nets i preparats, creuen que no són per a ells i no s'atreveixen ni a entrar-hi. Cal fer una feina de donar

a conèixer el nostre projecte perquè vinguin i comprenguin que aquests centres són per a ells. En sis mesos hem aconseguit sensibilitzar, donar educació sanitària, alimentària, tractament per a la sida... a més de 1.500 dones.

—Hem de canviar la nostra mirada sobre Àfrica?

Cal veure l'Àfrica amb una altra mirada, sobretot amb la mirada de l'esperança. A l'Àfrica el que ens manca són mitjans materials. El problema és l'organització, tenir la voluntat de compartir els recursos. Àfrica és molt rica en recursos naturals, però caldria no enviar-hi més armes, deixar que Àfrica exploti els seus recursos. Amb la globalització, caldria tenir una altra mirada sobre Àfrica. L'Àfrica té professionals molt bons fora del continent. És l'anomenada «fugida de cervells». Els africans saben

treballar, però no hi ha pau, no hi ha seguretat, no hi ha voluntat de cooperació, i els africans busquen el futur fora d'Àfrica. Jo, el que vull és que nosaltres mateixos, els africans, tinguem aquesta consciència de pensar a desenvolupar els nostres països.

Rosa María Jané // Catalunya
Cristiana

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/deu-esta-en-
cada-pacient-i-no-el-puc-deixar-
datendre/](https://opusdei.org/ca-ad/article/deu-esta-en-cada-pacient-i-no-el-puc-deixar-datendre/) (17/03/2026)